

ЛІЦЕЇСТ

Інформаційний вісник Нововолинського обласного ліцею-інтернату

Дитинство... Кажуть, що це найщасливіша пора життя. Але цінувати ми починаємо його тільки тоді, коли воно минає, або вже пішло від нас.

Але чи треба повертатися туди, де вже був? А може, варто іти вперед і відкривати для себе нові далечини? Дитинство минає, мов сон... Тебе люблять, плакають, часом лають, але теж люблячи. І раптом, одного разу ти прокидаєшся і розумієш, що дитинство закінчилося, помахало тобі яскравим крилом уже з минулого. Все коли-небудь закінчується. Однак, закінчення дитинства зовсім не означає втрату мрії. Якщо вона є, у людини завжди знайдеться місце для часточки дитинства, яку вона завжди буде носити із собою в житті.

Школа, шкільні друзі, шкільні вчителі, шкільне кохання... Для одних усе вже лишилося в минулому, для інших, як, наприклад, для мене,- це частина нинішнього життя, ну а когось це ще очікує.

Усі ми колись сиділи за партами, писали контрольні і складали заліки, вправно передавали на уроках шпаргалки, любили одні предмети і терпіти не могли інші. Я задумалася над питанням: а що робить шкільне життя чудесним? Узяти хоча б мій клас - 11-А. Усі ми, як одна дружна й велика родина, маємо багато талановитих учнів. У шкільному житті проблеми і радості розділяємо з нашими вчителями та вихователями, а ще завдячуємо нашим батькам, які, незважаючи ні на що, люблять нас такими, яким ми є і допомагають долати перешкоди.

Робота вчителя - це справді благородна мета: сьогодні працювати для майбутнього, сіяти зерна доброго, світлого, щоб зійшли вони в душах молодого покоління. Наші наставники не байдужі до долі ліцеїстів, вони радіють і переживають за нас, завжди допоможуть і підкажуть. Нам у житті пощастило, бо зустріли справжніх учителів, і частинка кожного з них буде вічно жити у дитячих серцях. Промайнуть роки, але пам'ять повертатиме нас до найкращої пори життя - шкільної.

А це завдяки вам, дорогі вчителі.

Анна Федько

Як велично
звучить слово
"вчитель"!

Учителю

Учителю, о золотистий промінь сонця,
О спів пташиний у віконця!
О розум, чесність і надія,
Лиш дякуючи вам в мене є мрія.

Ваше життя широка дорога
До світла, благородства і краси.
Ваше життя - це в квітах перелогів
І півдня нива в крапельках роси.

Учителько, "моя ти зоре світова",
Відблиском сонця завжди ти була.
Дитинство й юність всі роки життя,
Лиш дякуючи Вам таке світле буття.

Щоб нехай доля щедро нагородить Вас
Здоров'ям, щастям, миром і натхненням,
І щоб прожили Ви ще сотню літ
Під Божим і людським благословенням.

Тетяна Тіхтей

Сьогодні в номері:

Інтерв'ю з президентом...

Перші кроки нової влади

У нас в гостях - військові

Учительський "Єралаш"

Про спорт з усмішкою

День учителя. Панорама.

дирекція інформув...

«Як велично звучить слово «вчитель», що його на крилах ластівки несуть!...»

І дійсно з уст ліцеїстів Волинського військового ліцею це було велично, гордо, стверджуюче та переконливо. А завітали вони до нас з нагоди свята - Дня працівників освіти, подарувавши незабутні хвилини задоволення усім присутнім - і вчителям, і учням.

Минулого року на День захисника Вітчизни колектив наших ліцеїстів був запрошений до військового ліцею, і, слід зазначити, ми продемонстрували свої здібності й талант у гостях також на досить високому рівні. Отож, сформувалась своєрідна співпраця, обмін досвідом між двома навчальними закладами. Але якщо наші ліцеїсти полонили тоді глядачів легкими танцями та грацією колективу «Вікторія», співочими ніжними голосами О.Рудчук, А.Кравцової (сьогоднішніх випускниць), І.Купіної, А.Кравченко, то вихованці військового ліцею вразили майстерним поєднанням строгості й поетичності.

Як заведено, щоб представити свій заклад, на сцену запросили директора військового ліцею Боснюка Павла Зіновійовича, котрий привітав зі святом освітян і обмінявся щирими словами з нашим Володимиром Йосиповичем Гутчинським. Концертну програму розпочав танцювальний колектив, де граційні дівчатка разом із хлопчиками виконали «Полонез». Щирі слова жінці-вчителю - берегині освітянського вогнища, лунали з піснями-вітаннями. Тут ліцеїсти підтвердили це вміння чітко крокувати в шерензі допомагає не менш чітко та досконало співати в дуеті, тріо, квартеті... Одним словом, вродливі спортивні юнаки вразили кожного вокальними даними, артистизмом та обдарованістю. Під супровід пісні «Вчителько моя» нам показали цікаві відеослайди, що дали уявлення про життя Волинського військового ліцею: яскраві трудові будні ліцеїстів... Пролунали й слова на пошану матері: «Цінуймо материнську науку, екзаменом якої є саме життя». І в цей же момент свідомість підказувала: такі загартовані й водночас чуйні люди вміють вступати у життя, пам'ятаючи кожну крихту науки, подаровану батьками та вчителями.

Ліричний момент виступу з побажаннями нашій ліцейній педагогічній родині росту і зміцнення

нібито наближав концерт до завершення. Але раптом на глядачів накопилася така бурхлива хвиля емоцій, що публіка наповнила енергією себе і разом з тим надихнула й людей на сцені. А перед нами виступали представники Луцького прикордонного загону. Їх професійний спів, а особливо пісні «Граница» та «Смерека», ще тривалий час був об'єктом бурхливих обговорень. Запам'яталося також і оптимістичне побажання: «Нехай ваші вчителі, дорогі ліцеїсти, завжди плачуть, але ці сльози обов'язково повинні бути сльозами радості й задоволення!»

Бо й справді, учителі нашого закладу за слоговують найпрекрасніших емоцій, вражень. Уже сьогодні вони мають відношення до всіх наступних справ та успіхів своїх вихованців. А якщо життя виправдовує перед людиною всі її надії та сподівання, то осінь душі, хай би як наполегливо вона не просилася всередину, ніколи не зможе протистояти весні й молодості. Свідченням цього стали приємні слова Володимира Йосиповича Гутчинського на завершення концерту. Привітавши зі святом, він нагородив учителів ліцею - Кравчук Галину Олександрівну, Вітковську Наталію Олександрівну, Скоцик Людмилу Анатоліївну, Загороднього Петра Миколайовича - за їхні творчі здобутки, видані книги. «Кожен учитель повинен мати своєї роботи задоволення», - сказав Володимир Йосипович. Безперечно, одержуєш його не лише у щоденній праці, а, насамперед, у приємній для душі хвилині, коли відчуваєш, що тебе дійсно цінують.

Так, дорогі вчителі, ми цінуємо кожну золоту зернину, котру ви сієте у наші серця, плакаючи в нас уміння бути людиною, особистістю. І ця вдячність примножуватиметься з роками, незалежно від обставин життя, від місцеперебування.

Усе ж таки, варто повернутися до свята, приуроченого великому Дню вчителя. Приємно, що гостинність ліцею вразила колег з Луцька. Обидві сторони пообіцяли не припиняти співпраці. Воно й очевидно, бо спілкування з чудовим людьми примножує відчуття щастя. Наші друзі поїхали, а піднесена святкова атмосфера не зникла...

Лілія Куль

Відомості про шляхи випускників 11-х класів Нововолинського ліцею-інтернату станом на 05.09.2005р.

154 цього річні випускники Нововолинського ліцею-інтернату стали «столичними» студентами вищих навчальних закладів. 85 ліцеїстів навчаються на державній формі, а 49 - на контрактній.

До столиці нашої держави вступив 51 учень.

Назви ВНЗ

КНЕУ - на державній формі навчання 2 учні, на контрактній - 4 учні.

Всього 6 студентів.

Київський національний університет харчових технологій - на державній формі 23 учні, на контрактній 2 учні.

Всього 25 студентів.

Київський авіаційний університет - на державній формі - 4 учні, на контрактній - 2 учні.

Всього 6 студентів.

НТУ України «КПІ» - на державній формі - 12 учнів, на контрактній - 2 учні.

Всього 14 студентів.

До західної столиці України вступило 8 ліцеїстів.

Львівський національний університет ім. І.Франка - на державній формі навчання 7 учнів, на контрактній - 1 учень.

Всього 8 студентів.

До столиці нашої області вступило 14 випускників.

ВЛУ ім.Л. Українки - на державній формі - 9 учнів, на контрактній - 5 учнів.

Всього 14 студентів.

Вікторія Герасимик

16 вересня ліцеїсти обрали нового Президента. "Свіжа" людина завжди привертає увагу, тому й не дивно, що про Володимира Сороку відомо багато фактів із його біографії. Навчався в Іваничівській школі №1, адже сам родом із селища Іванічі. Згодом, у 9 класі, був одним у кращих вихованців Волинського військового ліцею. Прагнучи здобувати глибокі міцні знання, а не лише присвятити себе спортивній підготовці, Володимир Сорока вступив до 10 класу. Нововолинського ліцею-інтернату. І тут проявив себе з найкращої сторони як перед учителями, так і перед ліцеїстами. Володимир любить спорт, а серед найулюбленіших предметів біологія...

Проте я намагалася пізнати його людські якості. До речі, навчалася з Володею з 5-го до 9-го класу, а тому він - мій хороший друг, і спілкуватися було досить легко та просто.

- Володя! Вітаю тебе із зайнятою посадою в ліцеї. Впевнена, що тобі приємно відчувати прихильність виборців, як і нам було приємно віддавати свої голоси за тебе. Які враження та емоції переживаш, коли згадуєш вибори?

- Я дуже радий, що результати стали сприятливими для мене. Хочу подякувати усім за підтримку, особливо своїм однокласникам та учням 11-А класу, і взагалі - усім виборцям, які виявили мені довіру.

- Чим для тебе є ліцей і які обов'язки перед ним відчуваш?

- Думаю, для мене, як і для кожного, ліцей - це можливість здобути високі знання, підвищити рівень освіти, проявити у собі нові таланти та здібності й розвинути власну особистість. У цьому допомагають учителі та й саме середовище сприяє, адже спілкуєшся з талановитими ровесниками.

А обов'язки перед ліцеєм відчуваю такі ж, які лягають на кожного, хто представляє інтереси певного колективу і намагається узгодити ці інтереси з керівництвом.

Взагалі, я прагну, щоб у нашому закладі були такі умови, коли всі відчуватимуть себе, наче вдома.

- А що і хто допомагає пристосовуватися учням до нової атмосфери, на твою думку?

- Вчителі, безперечно. Адже

вони повинні розуміти острах та непевність новачків, підтримувати їх. У повсякденному позаурочному житті зазвичай допомагає дружельюбність товаришів.

- Чи виникають у тебе якісь асоціації стосовно того, що «все починається з малого»: спочатку - Президент ліцею, згодом - вище, вище, і, нарешті..?

- Я думаю, що все у світі відбувається за цим принципом, і так повинно бути завжди. Але, перш за все, людина має бути наділена здібностями й талантом і обов'язково хотіти досягти власної мети.

- То які якості ти і назвав би, як найвизначальніші? І що скажеш про власні мрії, плани на майбутнє?

- У людині повинні домінувати людські риси: любов, щедрість, розуміння, доброта, а на другому місці - її професіоналізм, який формується під час здобуття освіти, оволодіння певними навичками.

Моя ж найвища мета - стати хорошим лікарем. Щоб цього досягти, повинен вступити до вищого навчального закладу і одержати, на мою думку, професію, котра є перспективною для подальшого розвитку суспільства.

- Можеш сказати, що ти вже певною мірою збагатив власний досвід?

- Досвід у кожного примножується безперервно: змінюються обставини, умови,

постаті ліцею...

відповідно формується світогляд особистості. На сьогодні я вже усвідомив, що доля може закинути людину куди завгодно, але попри все, треба залишатися самим собою і не розгублюватися.

- Отож, ліцейний парламент на чолі з новим Президентом розпочав роботу. Що розглядалося на вашому першому засіданні?

- Як заведено, для початку ми зорганізували, сформували парламентську структуру. А далі все залежатиме від того, чи сподобається нова "влада" ліцеїстам, і від особистого вкладу кожного учня на благо авторитету ліцею.

- Володя, які надії ти покладаєш на наступне покоління вихованців ліцею, адже ми вже 11-класники. Чи хотів би передати комусь право посісти пост Президента?

- Ні, я хочу, щоб у наступні роки вибори відбувалися так само, і нехай учні вибирають того, хто їм насправді подобається. Бажаю, щоб традиції Нововолинського ліцею завжди зберігалися й примножувалися. А якщо наступатимуть певні зміни, то тільки на краще.

- Дякую за приємну розмову. Сподіваюся, цього року авторитет нашого закладу буде зростати.

Свідченням є розумні, талановиті, й активні особистості, як наш новий Президент.

Інтерв'ю взяла
Лілія Куль

Перші дії нової влади

Із перших днів навчання в ліцеї почали формуватися органи учнівської влади. Як завжди, спочатку обирали старост громад. А 16 вересня відбулися загальноліцейні збори, на яких затверджували склад парламенту та обирали президента. На цю посаду було представлено 5 кандидатів: Сороку Володимира (11-Б), Микодима Олега (11-Г), Луй Юлію (11-В), Онопрієнка Сергія (10-Г), Свистак Олену (10-Б). Кожен з претендентів виголосив промову, в якій розкрив основні засади своєї програми. Під час виборів учні активно підтримували своїх кандидатів, скандуючи їх імена. Після закінчення підрахунків було оголошено президента - ним став Сорока Володимир, отримавши 99 голосів, з чим ми його щиро вітаємо. Онопрієнка

Сергій, поступившись 23 голосами, став заступником президента.

Новосформований парламент на чолі з президентом та старшим вожатим ліцею Оленою Василівною, у вівторок, 20 вересня, провів перше засідання, на якому було розподілено обов'язки між представниками. Отже, результати:

❖ **Волинчук Вікторія** (11-А) - голова дисциплінарного сектора,

❖ **Біліба Анна** (11-Б) - голова культмасового сектора,

❖ **Шляхетко Оля** (11-В) - культмасовий сектор,

❖ **Супрунюк Ігор** (11-Г) - голова інформаційного сектора,

❖ **Масон Ірина** (10-А) - секретар,

❖ **Осипенко Артем** (10-Б) - голова навчального сектора,

❖ **Кондратюк Юрій** (10-В) - голова спортивного сектора,

❖ **Мартинюк Мирослав** (10-Г) - голова трудового сектора,

† **Романюк Вікторія** (9-А) - трудовий сектор,

❖ **Калінчук Борис** (9-Б) - інформаційний сектор,

❖ **Литвинєв Вадим** (9-В) - банкір,

❖ **Доманська Марина** (8-А) - дисциплінарний сектор.

❖ **Войтюк Олександр** (8-Б) - навчальний сектор.

На позачерговому засіданні парламенту, скликаному президентом 29 вересня, розглядалися організаційні питання щодо відзначення свята працівників освіти. Було затверджено провести 1 жовтня день учнівського самоврядування.

Цього дня кожен

одинадцятикласник міг спробувати себе в ролі вчителя, а президент і чотири представники в парламент від одинадцятих класів - у ролі директора і його заступників.

Після закінчення уроків «тимчасові вчителі» зібралися на нараду, де підводили підсумки занять і ділилися враженнями. Звичайно, кожного переповнювали позитивні емоції, не знайомі раніше почуття відповідальності й обов'язку, те, що кожного дня відчують наші вчителі.

І на завершення хотілося б побажати новій учнівській владі творчої наснаги та успіхів у подальшій праці.

Тож держайте!

**Вікторія
Волинчук**

обдарована дитина...

Журавлі

Вже журавлі летять у вирій
І сумно клучуть: кру, кру, кру,
Бо не хочуть покидати
Землю рідною своєю.
Важко так їм відлітати,
Дуже важко, та - на жаль!
Край найкращий покидати,
Доля каже їм: "Прощай!"
Та не хочеться прощатись
З найдорожчим, що лиш є,
І вони почнуть збиратись,
Мріючи лиш про одне:
Повернутись коли-небудь
В рідну сторону свою
І провести дні останні
В українському краю.
Адже краще помирати
В рідній, золотій землі,
Аніж довго ще літати,
Але там, на чужині.
Так, скажу я вам відверто:
Журавлі - чудові птахи!
З ними зовсім згідна я,
Рідний край - свята земля!

Мої роздуми

Чому життя нам набридає,
Чому моменти ці бувають?!
Не тишить вже нічого нас.
Чому буває такий час?!
Не тішать ні квітки барвисті,
Ні солов'иний милий спів,
Ні дощик ніжний золотистий,
Ні зелень і краса лісів.
А ми ростем, ідуть роки,
Тривожать думку почуття.
Несмілі ще вони у нас,
Чому минає швидко час?!
Сьогодні в нас - вже восьмий клас.
А вчора, ніби перший раз,
Несміло йшли ми в перший клас.
І ось ми - юнь! Крилата юнь!
Це нам творити й берегти
Красу землі, свій отчий край,
Молитись Богу й до землі
Вклоняйтесь Господу одному
За солов'иний милий спів,
За дощик ніжний золотистий,
За зелень і красу лісів.

Марина Доманська

Мій перший іспит

Уроки і школа, школа й уроки,
Недовго залишилось - і в світ
широкий
І полечу, як вільна пташка? із
гнізда,
У яке мене мати сповила.
Уже дзвенів дзвінок останній
Для мене, знаєш, на прощання,
І я, напевно, ще не знала,
Яку я школу вже втрачала.
Вже вечір... Сонце за обрій сідає,
Напевно, воно просто не знає,
Що завтра зраночку вставати,
Екзамени іти здавати.
Чому так серденько тріпоче?
Чи, може, щось сказати хоче?
У мене ж завтра - перший іспит,
Не буду зраночку я й їсти.
Швиденько встану, одягнуся,
Прийду раненько в клас,
За парту сяду і помрію,
Можливо, вже останній раз.
Я розумію, що зараз мріяти не час,
Бо ж знаю, що іду по лезу бритви,
А може, вже на краю скелі,
На тій стрімкій ріці Орелі.
Мій перший іспит... він найтяжчий,
І я не знаю: чи я живу, чи помираю,
Бо мені страшно, страшно дуже,
Що напишу його... не дуже...
Коли так станеться, то я не знаю,
Що робитиму, тому благаю:
"Господи, допоможи!
Ти бачив: прагнула цього завжди."

В пам'яті прадідуся

Мій прадідусь мені розповідав,
Як народився він маленьким сином.
В своїй сім'ї був довгожданим і
єдиним,
Татусь для нього все на світі
відавав.
І тут - грім, бій: війна розпочалася,
І татуса забрали у солдати,
Таких, як він, в селі багато,
Багато знищила війна проклята.
Син ріс, мужнів, пішов теж на війну,
Зоставивши матусеньку одну.
Син повернувся, а батько - ні,
І знову залишилися одні.
Помер дідусь... Зоставив після себе
Великий світлий слід.
Я буду пам'ятати, що для мене
Він збудував новий і світлий світ.

Ота любов

Було колись так добре разом,
Невже пройшла уся любов,
Яка колись останнім часом
Слабшала знову і знов?
І пройде час, і все забуду:
Тебе, і нас, і ту любов,
Яка колись останнім часом
Слабшала знову і знов.
Проходять дні, ті дні і роки,
Та згадую оту любов,
Яка колись останнім часом
Слабшала знову і знов.
Можливо, ти колись згадаєш
Мене, і нас, і ту любов,
Яка колись останнім часом
Слабшала знову і знов.

Юлія Пех

І ще раз про таланти...

Щороку стіни ліцею поповнюються не лише здібними у навчанні учнями, а й дітьми, які наділені особливими вміннями. Саме для того, щоб віднайти серед новоприбулих таких ліцеїстів, 16 вересня відбувся конкурс «Шукаємо таланти».

Цьогорічний захід відзначився від попередніх величезною кількістю його учасників та збільшенням номінацій. Почесному журі у складі О.І.Посельської,

10-Г класу у складі Б.Всремчука, М.Мартинюка, Є.Ховайла, С.Павлюковця, Ю.Лупенка, Ю.Симчук, К.Мартинюк, Є.Шевчик добре повеселили усіх власною постановкою пісні Віа-Гри «Світ в якому я...». За що й отримали перемогу.

Найбільшою несподіванкою став виступ ліцеїстів з 11-В класу: В.Рижанова, В.Сушика, М.Корнєщука, які здивували

Н.Л.Сологуб, С.В.Літковець, В.Й.Гутчинського та випускниці О.Рудчук довелося нелегко, адже головним завданням було визначити найкращих.

У номінації "Пісня" III місце посіли А.Домбровська, Л.Торченко; II місце - І.Ткачук, О.Свистак, почесне I місце зайняли Т.Місюк, І.Шелестовська та О.Войтюк, Л.Куль, І.Купіна, К.Будцева.

Запальними танцями приголомшили глядачів А.Кравченко та О.Корчук, які посіли III місце; II місце - у Г.Остроушко, А.Желінської; I - В.Гапонюк та А.Желінська; Д.Трофимчук, В.Кринична, І.Шпак.

Учасники радували нас не лише майстерним виконанням пісень і танців, а й оригінальними постановками. Зокрема, учні

глядачів майстерним виконанням «Колумбійського вальсу» і здобули заслужену перемогу в номінації "Оригінальний жанр".

Секретами успіху поділилися зі мною найменша учасниця конкурсу Шелестовська Інна та одинадцятикласниця Будцева Катерина: Обидві дівчини переконані в тому, що себе завжди потрібно вдосконалювати. Перед виступом не хвилюватися, впевнено триматися на сцені, серед глядачів зуміти віднайти теплі, щирі очі, для яких голос почав би линути із самого серця...

Вечір пролетів, неначе прекрасна мить, яка залишилася у наших серцях приємним спогадом.

Ірина Купіна

Чи варто скаржитись на долю?

Чи варто скаржитись на долю?
Життя - це небо над тобою,
Плачука верба над водою,
І тиха пісня над журбою.
Не треба плакати від болю,
Подумаю краще над собою.
Тоді новий день настає,
Коли у тебе серце є.

Казки

Чи правда, що життя - це казка,
Де в кожного героя - своя маска,
Де все кінчається щасливо,
Де всі надіються на диво?
Хоча казки - фантазії народу,
Передаються з роду і до роду
Звичайно, добре це.. Але, можливо,
Не всі казки кінчаються щасливо.

Олеся Скрипник

"Тої слави

козацької повік не
забудемо"

14 жовтня - День українського козацтва, день вшанування славних, звитязних визволителів звитязної свободи й нескореного духу народу.

Термін «козак» уперше згадується у початковій монгольській хроніці 1240р. і означає «схильний до завоювань». Первісне ж слово «козак» вживалося на означення вільних людей, які населяли південноукраїнські степи. Шлях формування козацтва - складний і суперечливий. Зокрема важливою подією було створення Запорізької січі в середині XVI ст., яка вже незабаром стала відомою далеко за межами України. Вона займала окрему територію, мала власний уряд, суд, самостійно вступала у співпрацю з іншими країнами.

Грандіозність завдань, що постали перед українським козацтвом, обумовила появу цілої плеяди непересічних і видатних постатей: полководців, політиків, дипломатів, церковних і культурних діячів. Життя й діяльність багатьох із них пов'язані з Волинню. Зокрема, одним із засновників Запорізької Січі на дніпровському острові Хортиця був волинянин Дмитро (Байда) Вишневецький. Він - правнук князя Федька Несвіцького, замок якого знаходився у селі Несвічі біля Луцька, а народився Байда у селі Лопушно поблизу Кременця.

Гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний навчався в Острозькій академії, частину свого майна заповідав школі Луцького Хрестовоздвиженського братства. В Острозі здобув освіту також Іван Самойлович. Родом із Волині - гетьман Михайло Дорошенко. Іван Виговський у 1626-1638 рр. займав кілька посад у канцелярії Луцького земського та городського судів, був членом Луцького Хрестовоздвиженського братства. Юрій Хмельницький став членом Жидичинського монастиря на Волині. Павло Тетеря володів маєтками у нашому краї, а також працював судовим урядовцем міста Володимира. А гетьман Іван Мазепа, перебуваючи у 1706-1708 рр. у військовому поході на Волині, надавав допомогу багатьом православним місцевим церквам. Чимало наших земляків стали поселенцями Запорізької Січі та воювали у складі повстанських загонів під проводом Івана Підкови, Кшиштофа Косинського, Северина Наливайка.

Вершиною козацького руху в Україні стала Хмельниччина - національно-визвольна війна українського народу під проводом Б. Хмельницького 1648-1654 рр. Саме козаки відіграли вирішальну роль у звільненні нашої країни від польського поневолення та побудови основ власної держави. Ці події знайшли широкий відгук і на Волині. Відомі селянські виступи у червні 1648 року в Печихвостах, Турійську, Володимирі, Олиці, під Ковселем, Ратним, Литовезем...

Пов'язане з добою козащини й урочище «Процанняця», що знаходиться у лісі між селами Завидів та Милатин Іваничівського району. На засадах відродження та продовження козацьких традицій щорічно, починаючи з травня 1996 року, тут проводять свої збори молоді козаки Волині.

А сьогодні, у час національного відродження, коли український народ знову творить свою державність, вагомим значення для формування незалежної України набуває осмислення історії Запорізької Січі, яка ще з середини XVII ст. репрезентувала світові український етнос, завдяки якій ми дістали горду назву «козацького народу».

Лілія Куль

яке приваблює першу увагу - це напівзруйнований монастир. Його древність, його розміри

Новий Загорів

Цього року, одинадцятого вересня, у Новому Загоріві відбулося урочисте святкування річниці відкриття пам'ятника загиблим воїнам УПА і, звичайно, там були присутні наші лицеїсти: учні 9-А, 9-Б і 10-х класів. Також із ними їздили вчителі: Демчишина Н.Й., Кривицька О.М., Кравчук А.Б.

О дев'ятій годині сорок п'ять хвилин до стін лицю під'їхав великий автобус, в якому кожен знайшов своє місце. І близько

десятої години ми вирушили в напрямку до Нового

Загорова. По дорозі до славного селища екскурсивод розповів нам цікаву історію героїчності та знаменитості цього місця. Заглибившись у розповідь, ми і не помітили, як близько дванадцятої години наш автобус прибув до стін монастиря.

Вразила величезна

кількість людей, що прибули з різних міст області. Близько дванадцятої тридцять розпочалися урочистості. Обговорювали політичні питання, велися дискусії па досить цікаві теми.

Пізніше розпочався концерт, під час якого ми мали можливість почути українські народні пісні і побачити танці. Чули декілька пострілів із гармат. Так, як учителі нас не контролювали (за що ми їм дуже вдячні). Ми ходили скрізь. Місце,

і побудова захоплювали увагу. Крім цього, там було ще дуже багато цікавих місць.

Усім, без винятку, сподобалася ця поїздка. І близько четвертої години дня автобуси відправилися додому. Зараз згадуємо про ці прекрасні години лише тоді, коли

переглядаємо фотографії. Ось враження, якими поділилися наші учні:

Наташа, 10-А клас: «Поїздка була дуже «класною». Я не шкодую, що відвідала Новий Загорів і рекомендую при нагоді всім туди поїхати.»

Саня, 10-А клас: «Поїздка дуже сподобалася. Було «супер».»

Аня, 10-Б клас: «Ще до сьогодні відходжу від вибухів гармат»

Тетяна Дулько

зразком справжнього кіномистця.

Ще у школі він писав вірші, любив малювати. Будучи родом з Чернігівщини, юнак здобував вищу освіту в Київському комерційному інституті та в Академії мистецтв. Довженко прийшов до кіно прямовисно, сміливо, відважно. Свої перші роботи створив на Одеській кінофабриці, де працював із 1926 року. Це - короткометражні кінокомедії "Вася-реформатор", "Ягідки кохання", та фільм "Сумка дикпур'єра".

Його подальші дерзання у цьому виді мистецтва були спрямовані до найголовнішого - утвердження нового життя. Гостре відчуття радості творчості, одержимість - ось що вбачали в Довженкові його сучасники.

Митець увійшов в історію українського і світового кіно як творець художніх фільмів "Арсенал" (1929), "Земля" (1930), "Звенигора" (1928). Вони були відзначені кінокритикою шедеврами світового кінематографу, а Довженка - першим поетом

кіно. Через 28 років на Всесвітній виставці в Брюсселі фільм "Земля" визнано в числі дванадцяти найкращих у світі. Чарлі Чаплін вважав необхідним для творчого натхнення кожного разу, приступаючи до нового фільму, переглянути якусь частину Довженкової "Землі".

Процес творення образу людини тісно пов'язаний із соціальними змінами. У творчості О. Довженка періоду Другої світової війни стає домінуючим зображення соціально-культурного, національно-історичного кризис індивідуальне сприйняття. Так, внутрішній світ людини, яка по-новому відчула свій зв'язок з історією, виводиться на перший план у фільмі "Україна вогні".

Довженко як основоположник українського кіно залишив глибокий слід у розвитку рідного мистецтва. Уже стала крилатим висловом його фраза: "Писати треба багато, писати треба щедро і треба писати красиво." Саме так творив кіномитець шедеври світової класики.

Анна Горбач

Перший поет кіно

13 вересня у нашій державі відзначався День українського кіно. Було вшановано пам'ять талановитих режисерів, які відіграли особливу роль у становленні кіномистецтва. Одним із його основоположників є Довженко Олександр Петрович - видатний сценарист і режисер, художник і письменник, що пізніше працював у жанрі кіноповісті.

Життєвим девізом Довженка було приносити користь людям і радість народодві. Прагнення до творчості, знання, краси й доброти він проніс через своє життя, втілюючи в праці, ставши

Бувають різні вчителі,
Такі суворі і смішні.
Коли заходять вони в клас,
Встаємо всі ми в один раз.

Вчителі наші всі добрі,
Такі веселі і природні,
Однак, коли ми не вчимося, -
Стають вони , неначе "хтось",
Такий страшний (мабуть , що
злость !)

Та ні, не злость, то, мабуть, віра,
Яку у нас вони вселили.

І віру цю ми пам'ятаєм,
Ніколи вас не забуваєм.

Надію ми даємо Вам!

Таким хорошим вчителям!..

Ми вихователів не забудем.

Хоч іноді вони кричать,

Та, все ж таки , життю нас вчать.

Вони приходять, рано збудять,

Що ми заснули - не забудуть.

Зайдуть, розкриють, підіймуть.

Дадуть нам швабру і підуть.

Але це все не вірно, смішки..

Ми чистоту шануєм трішки.

Добро ми ваше не забудем,

Воно приносить користь всюди.

Ми ж ліцеїсти, і ми люди,

Ми це підтвердімо усюди.

Науку вашу оправдаєм,

Що ви нас любите, ми знаєм.

Інна Кулібаба

Учительський "Єралаш"

Професія вчителя звичайно дуже відповідальна та серйозна, але і в житті педагогів виникають кумедні ситуації.

Сироватка Олена
Леонідівна розповідає:

"Будучи студенткою останнього курсу педагогічного інституту, я мала провести свій перший урок у 5 класі. Це було щось жахливе! Від хвилювання забула, як мене звати, сказала ім'я попередньої вчительки. Діти це підмітили, а я не звернула уваги. В кінці уроку нарешті усвідомила, що зробила. Вийшло дуже кумедно..."

День учителя. Яким приємним він був: вітання, подарунки, усмішки... Та свято закінчилося, я втомлена лягла відпочивати. І тут опівночі солодкі сні перервав телефонний дзвінок. Це випускники вирішили привітати мене зі святом."

Розповідь *Гусєвої Оксани*
Андріївни:

"Студентські роки. Як швидко та непомітно вони промайнули. Одного разу, під кінець тижня, у нашій гуртожитській кімнаті майже нічого не залишилося з'їжі. Але нам пощастило: ми знайшли банку згущеного молока. Вирішили його зварити. І, як завжди,

закрутилися у вирі студентського життя, про нього забули. Через деякий час потужний вибух, крики незадоволених сусідів. Виявилось, що наша остання їжа зірвалася. Мало того, що ми залишилися голодні, так нам довелося відмивати кухню, бо усе - стіни, підлога, меблі - було вкрите дрібними коричневими цяточками...

...Закінчилася пара з фізкультури. Ми поспішали переодягатися, а жили на 8 поверсі. Швидко забігли до ліфту. І навіть не помітили, що нас там виявилось не четверо, а одинадцять. Під нашою вагою він не тільки не піднявся, а трохи опустився(ми застрягли). І що нам було робити? Мовчали, бо за таке могли виключити з гуртожитку. Повітря не вистачало, і ми покликали на допомогу. Тоді комендант запитала ,скільки нас.

-Шестеро!

- Неправда, - вона не повірила.

-Семеро!

Коли майстер поремонтував ліфт, нас перерахували! Від виселення врятувалися дивом"

Розповідь *Виклюка*
Ярослава Васильовича:

"Одного разу, за моїх

студентських років, пішли компанією на концерт групи "Біт-квартет Секрет" у Львові. Випили ми трішки... ну, пива ж, звичайно, тільки не пишіть цього! "Добре, не будемо". Ну от пішли на концерт, зайняли стоячі місця. Ну й відірвалися ми там: співали, танцювали... А по закінченні один з моїх друзів... залишився без взуття(запальний танець був!). Один туюфель, правда, знайшли потім біля входу, але ,все-таки, довелося бідоласі йти додому босоніж...

Ще кумедний випадок? Ну, не надійтесь! Справді кумедного я вам не розповім (це ж для порядної газети). А щось таке... Ну-у, припустимо... Ага! Була в нас у гуртожитку така традиція відзначати свято екватора після 2,5 років навчання. Ну от, прийшли ми у кафе (а в гуртожитку були засклені двері) і один із наших вирішив спертись та й... провалився крізь них. Виявляється, святкували ми не перші - були достойні попередники.

Діана Кравчик,

Оля Матюхіна,

Таня Тіхтей,

Уляна Николайчик

"За що учні люблять учителів???"

Усі учні люблять справжніх учителів. А справжній вчитель - це той, хто вміє зацікавити своїм предметом, пояснити його важливість. Я вважаю, що, учитель повинен не тільки навчати, а й працювати з учнем. Співпраця дає знання, а не просте вислуховування матеріалу.

Ми, ліцеїсти, можемо пишатися нашими вчителями, адже всі вони віддано працюють з нами, допомагають обрати свій шлях у житті. Їм, безперечно, властиві риси справжнього педагога: сумлінна праця, любов до учнів, вміння розуміти дитячу душу і, звичайно, знання, глибокі знання...

На мою думку, ми не маємо права судити вчителів, адже кожен з них вкладає у свій предмет душу і хоче навчити нас мудрості, вказати правильний шлях. Але ж якщо нам дано таку можливість (судити вчителів), то ми, звичайно, її використаємо...

Любимо за:

- ✦ хороші оцінки (Сологуб О.Б);
- ✦ цікаве викладання предмету;
- ✦ вчителі у ліцеї класні, прикольні, іноді смішні і веселі, завжди підуть тобі на зустріч;
- ✦ люблю і поважаю їхнє терпіння;
- ✦ тому, що вони майже ніколи не кричать на дітей;
- ✦ вони дають нам знання;
- ✦ допомогу в навчанні, справедливість, об'єктивність в оцінюванні знань;
- ✦ терпіння, самопожертву, за те, що вони є!
- ✦ за два вірші напам'ять (Бусловська Н.А.)
- ✦ знають, коли запитувати нас на уроці;
- ✦ інколи можуть нас розсмішити (ПредкоВ.В.);
- ✦ дозволяють виправляти погані оцінки;
- ✦ психологічний підхід до учнів;
- ✦ вміють робити довгі 45 хв веселими і цікавими.
- ✦ стараються не бачити як ми списуємо;
- ✦ коли потрібно - вислухають;
- ✦ їхнє почуття гумору;
- ✦ за крос (ДашокаВ.І.).

результати опитування ліцеїстів

Не любимо за:

- ✦ інколи неправильне оцінювання знань;
- ✦ часом набридають і нервують;
- ✦ один вчитель не перевіряє мої роботи, а ставить бал, лиш побачивши моє прізвище;
- ✦ не прислухаються до думки учнів;
- ✦ дуже швидко пояснюють предмет, і я половину не розумію;
- ✦ інколи можуть переборщити з навчанням;
- ✦ часткове занудство;
- ✦ не люблю вислів "Педагог завжди правий" - це не завжди правильно!
- ✦ фанатизм;
- ✦ двійки;
- ✦ придирання до косметики й прикрас;
- ✦ виділяють деяких учнів;
- ✦ дехто любить "знухатися" з нас;
- ✦ надмірну строгість;
- ✦ затримують нас на перервах і після уроків;
- ✦ інколи не розуміють наших дитячих проблем.

Катерина Приймачук

наші за кордоном...

Юлія Луй - переможець американської програми "Flex", програми майбутніх лідерів. Їй пощастило цілий рік жити у місцевій сім'ї та навчатися у Сполучених Штатах Америки. Здавалося б, розповідати про таке можна безперестанку. Але випадок з Юлею якраз підтверджує протилежне: слова у порівнянні з емоціями бувають зайві.

Отож:

"Розповісти про усе моє життя у США у цій статті буде досить важко, але я спробую згадати цікаві факти.

Першим яскравим враженням було те, як

швидко американці розмовляють. Складалося враження, що спілкуються вони не англійською. Наприклад, вираз "I am a ripil of the 10-th form" ніхто не розуміє, адже вони навіть не знають слів "ripil" і "form".

Мені дуже сподобалась освітня система. Велику увагу в штатах приділяють позашкільним заходам. Багато спортивних секцій, велика кількість різних гуртків і клубів - молодь має широкі можливості для

задоволення своїх потреб і

захоплень.

У школі я вивчала вісім предметів: чотири у перший день (день "А"), і решту - в день "В".

Дуже цікавим моментом у навчанні під час мого перебування в США були бали. У школі їх два: на початку і в кінці року. У мене залишилися чудові враження від шкільного балу. Найцікавішим був вибір суконь

Назавжди залишиться у пам'яті захоплююча подорож Америкою. Мій шлях пролягав через 13 штатів і завершився у Каліфорнії. Там я відвідала Лос-Анджелес та Голівуд, побувала на Алеї Слави, доторкнулася до відбитків Мерилін Монро та інших відомих зірок театру та кіно.

Дорогі друзі, враження - це

найцінніший скарб, який людина здобуває протягом усього життя. Чим більше ти побачиш, переживеш, тим ширшим ставатиме твій власний світогляд. Вірте у свої можливості. **Досягайте мрії перемагайте!"**

Юлія Луй

Волинь - перлина України. Де ще знайдеш такий мальовничий куточок, як не в нас на Поліссі? Серед густих зелених лісів голубими очима визирають озера - все це волинська земля. Така краса дає натхнення жити і творити для інших.

Волинь щедра талантами. Багато славних синів і дочок народила наша земля. Перлиною творчого скарбу є Леся Українка. Скільки лиха випало на долю цієї тендітної і слабкої жінки. Але вона мужньо трималась і не корилась ні важкій хворобі, ні іншим випробуванням. Ми по праву можемо пишатися такою землячкою.

Нещодавно учні 10-А класу відвідали Колодяжне. Це село Волині відоме тим, що саме там жила і творила славна дочка України Леся Українка.

Ще по дорозі до Колодяжного, екскурсовод розповіла про найцікавіші місця нашого краю, повз які ми проїжджали.

Дуже цікаво було дізнатися про історію славного міста Володимир-Волинського, історичні пам'ятки Ковеля та багатьох інших місць нашої Волині.

У Колодяжному найперше відвідали музей-садибу Лесі Українки. Речі, інтер'єр були справжніми і відчувалась атмосфера тих часів, коли жила поетеса. У залах музею зібрані речі Лесі Українки, її твори, фотографії, листи, ілюстрації... Дуже цікаво було детальніше дізнатися

про її життя, творчий шлях.

Цей музей створений на подвір'ї родини Косачів. Там знаходиться «сірий» - батьківський будинок і «білий» - Лесин. Нам провели цікаву екскурсію по залах будівель.

Також відвідали урочище Нечимне, де Леся Українка написала свою славнозвісну «Лісову пісню». Там добудовується музей. Урочище зачарувало нас гарною природою і неповторними

краєвидами.

Серед лісу знаходиться добре відоме озеро, яке має свою історію. Місцеві жителі кажуть, що воно не має дна, нічим не вимірюється. Звідси й назва цього тихого блакитного куточка. У лісі ростуть столітні дуби, біля яких любила відпочивати Леся Українка та її друзі. Саме ця мальовнича природа надихала землячку.

Ця подорож дуже сподобалась нам. У всіх залишилися лише приємні спогади про незвідану вічну пам'ятку славній дочці України - Колодяжне.

Грина Дудар

Колодяжне - мальовничий куточок Волині

Школа сучасного етикету

Вихованість - єдність внутрішнього і зовнішнього: хороших моральних якостей людини і відповідний прояв цих рис у повсякденному житті.

Кожен учень лицею мріє стати вихованою людиною. Педагогічний колектив сприяє цьому, а іноді вдається і до засобів впливу. Можна навіть сказати, що питання виховання стоїть на першому місці.

Як поводитися за обіднім столом, у театрі, в гостях, у ресторані, на дискотеці, як приймати гостей і телефонувати на ці та інші питання ви отримаєте відповідь, якщо будете відвідувати школу сучасного етикету. Заняття проводить учитель етики Скоцик Людмила Анатоліївна. Найближча зустріч відбудеться у четвер о 14:30 в 10-му кабінеті. Запрошуємо всіх охочих.

Бажаємо успіхів!

Грина Дудар

про спорт... з усмішкою

З самого початку навчального року (5-6 вересня) на стадіоні "Шахтар" відбулися змагання з ДПЮ, у яких брала участь команда Лицею. У складі команди: Сушик В., Сухецький О., Литвин А., Каланчук С. У перший день відбулися змагання з підтягування і бігу на 100 м. І відразу ж, за рахунок підтягування, наша команда вирвалася уперед. Стометрівку найкраще пробіг Сергій Каланчук (до речі, він нещодавно пробіг 2000м за 7.17 хв і майже побив лицейний рекорд, який становить 7.12хв). На другий день кидали гранати та бігли 3000 м. А після підрахування балів сказали, що Лицей переміг!!! *Best of the Best!* Та ще й двоє наших учнів були учасниками обласних змагань (Володимир Сушик та Сергій Каланчук!)

До попередніх нормативів додали ще прицільну стрільбу по мішенях (по викладачах ДПЮ), плавання 50 м і біг з перешкодами. Ви вже, напевно, здогадалися, що найбільше сподобався норматив зі стрільби (з АК-74). Команда Нововолинська зайняла лише 14 місце з 20. Та наші лицеїсти показали себе на досить високому рівні!

Також у вересні відбулися змагання з футболу. У команді були: (капітан) Сушик В., (воротар) Марцеха І., Жук Д., Падорва, Ройзін С., Сельотка, Сухецький О., Артьом, Саня, Войт, Смок, Рижанов, Тьоска, Литвин, Тицяло. Першу гру з ЗОШ №7 - програли 2:0, але після цього матчу команда більше ні разу не потерпіла поразки. ЗОШ№3 - 3:1 на користь лицею, ЗОШ№6 - 0:0, ЗОШ№2 - 1:1! Гра за третє-четверте місце: Лицей-ЗОШ№5 - 1:1. Доля команди вирішувалась у післяматчевої серії пенальок. Тут надзвичайно майстерним був воротар Ігор, який відбив 2 удари з 5. Забили голи Ройзін та Сухецький учні 11-В класу. Отже, Лицей зайняв 4-те місце, програвши пенальки: ЗОШ№5 - 3:2.

Вова Сушик

"Останній герой", або як вижити вранці...

Гуртожиток... Ранок...

7.00... У двері лунає ніжно-загрозливе "Дівочки, вставайте!". За стіною м'яко і зовсім "нечутно" по підлозі постукує швабра. В думках сотий раз клянешся її поламати (можливо, разом із сусідкою)...

7.20... За стуком підборів відчуваю, що наближається загроза моему сну. Підриваюсь із ліжка і стараюсь запеленгувати місцезнаходження улюблених капців. Операція не завершується успіхом і йду в тому, що є...

Направляюсь у ванну з

надією, що температура води буде не нижчою за температуру тіла, проте, чуючи по дорозі крик закатованих, надія вмирає.

Вагома порада: якщо хочеш знати свої недоліки, розбуди сусіда зранку!

В додаток до безкоштовного списку епітетів у свою адресу отримаєш бонус-гру "Спробуй втекти від летючого капця".

О 7.40 з жахом згадуєш, що сьогодні ти черговий у їдальні. В "кафетерії" тебе "тепло" зустрічає голодне плем'я з холодною зброєю в руках - вилками. Повернувшись з МкДональдса (чому

МкДональдса? - швидкість обслуговування!), марно намагаєшся згадати список уроків на сьогодні. Після невдалих спроб ідеш до однокласника-ботаніка.

Із тим же жахом дізнаєшся про сьогоднішні три атестації...

8.19... Зі швидкістю світла вилітаєш з кімнати, на ходу застібаючи "улюблений" синій піджачок. Ну ось і все, двері рідного класу. Вижила...

Далі буде...

Грина Гіль, Анна Федько

Інформаційний вісник набрано і зверстано на лицейному видавничому комплексі.

Головний редактор *Надія Демчишина* Технічний редактор *Лілія Шустік*

Учнівські редактори *Лілія Куль та Ірина Гіль*

Набір і верстка *Ігор Супрунюк, Олег Макодим, Віктор Боровський*

Редакція не завжди поділяє погляди авторів публікацій

Засновник Нововолинський лицей-інтернат Волинської обласної ради
ЛИЦЕЇСТ інформаційний вісник
Свідоцтво - серія ВЛ №158 наклад 600 Ціна договірна

Віддруковано у друкарні ППФ "Мінотавр" м. Нововолинськ,
вул. Грушевського, 19, тел (03344) 24658, свідоцтво ДК №1278
від 18.03.2003 зам.№

Наша адреса:

Волинь, м. Нововолинськ,
вул. Пирогова, 1,
Нововолинський лицей-інтернат
Волинської обласної ради.
тел. (03344) 36772

